

RECENSIE VERGEEF ONS

Spetterend venijn en een sprankje hoop

PETER VAN STRIEN

Gebeurtenis: Het Toneelhuis en Toneelgroep Amsterdam met *Vergeef ons* naar A.M. Homes **Bewerking en regie:** Guy Cassiers. Spel: Eelco Smits, Steven van Watermeulen, Chris Nietveld, Lucas Vandervost en Katelijne Damen e.a. **Gezien:** 9/5, Stadsschouwburg, Groningen **Publiek:** 160

★★★☆☆

Drie maanden geleden zag ik Guy Cassiers' bewerking van *Het kleine meisje van meneer Linh*, naar een roman van Philippe Claudel. Een sobere voorstelling, over de vluchtelingenproblematiek, die genadeloos door je ziel sneed. Diezelfde onvolprezen Cassiers zet nu alle registers open in een dynamische, tweeënhalf uur durende, venijnige, overrompelende, razende maar – gelukkig ook – luchtige bewerking van een recente roman (2012) van de Amerikaanse schrijfster A.M. Homes. *May we be forgiven* (*Vergeef ons*) is een grotesk Amerikaans familiedrama waarmee ze de American Dream vol cynisch vuur aan flarden schiet. Maatschappij en gezin bieden de

geborgenheid van een slangenkuil. Cassiers pakt fraai uit in deze bewerking, maar pakt ons er niet mee in.

Tijdens het bereiden van een traditionele kalkoen voor Thanksgiving Day krijgt professor Harry Silver een 'warme' kus van Jane, de vrouw van zijn broer George. Die kus is het begin van een serie rampzalige gebeurtenissen. George rijdt een echtpaar dood, betrappt zijn overspelige vrouw, slaat haar de hersens in en wordt opgenomen in een inrichting. Harry's vrouw Claire gaat er vandoor en zelf verliest hij zijn baan. Viagra Harry zal een jaar nodig hebben om zijn leven weer enigszins op de rails te krijgen. Gelouterd. Misschien wat minder 'mans' maar meer mens. Met dank aan zijn neefje en nichtje, zoontje en dochtertje van Jane en George, die aan zijn zorg zijn toevertrouwd. Wereldwijze kinderen van de rekening, prachtige rollen van de bijna zestigers Lucas Vandervost en Katelijne Damen. Eelco Smits (Harry) en een zwoel kronkelende Chris Niet-

veld (zijn verleidster) spelen spetterend de pannen van het dak. Het blijft ook een verrukking om Steven van Watermeulen te zien spelen. Hij maakt zijn George tot een onverantwoordelijke hork, ongeleid projectiel, egoïst van de eerste categorie. Met Jip van den Dool, Ariane van Vliet en Evelien Bosmans een droomcast.

De setting heeft veel weg van een muziekpodium. De acteurs achter een rij microfoons verzorgen zelf de geluidseffecten met voetpedalen. In de toneelhemel een constructie van videoschermen met iconische beelden van het geluk dat te koop is. Nauwelijks urgent en nekkrimp voor de eerste rijen. Qua multimediaal heeft Cassiers het wel eens hogere ogen gegooïd.

Guy Cassiers in *Vergeef ons*. FOTO KURT VAN DER ELST

